

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

Beirut 1957

//(sursa foto: History.com)

Soldați US în WW2

//(sursa foto: History.com)

Rata de supraviețuire a prizonierilor din WW2

//(sursa foto: Quora.com)

	Percentage of POWs that Died
Russian POWs held by Germans	57.5%
German POWs held by Russians	35.8%
American POWs held by Japanese	33.0%
German POWs held by Eastern Europeans	32.9%
British POWs held by Japanese	24.8%
British POWs held by Germans	3.5%
German POWs held by French	2.58%
German POWs held by Americans	0.15%

Nicolae Tonitza:

Pictorul care a transpus emoția în culori și cuvinte

Marii creatori de artă se disting printr-un element definitoriu care le conferă unicitate și îi plasează în panteonul valorilor universale. În opera lui Tonitza, tema copilului și a copilăriei capătă o semnificație simbolică profundă. Prin această temă, artistul explorează armoniile aproape muzicale ale culorii, reușind să redea o stare de reverie atemporală în imagini de o ingeniozitate inepuizabilă. Artistul a surprins ochii copiilor într-un mod unic, motiv pentru care a rămas în istoria artei drept „pictorul copiilor”. Privirile lor, un element distinctiv al stilului său, transmit suferință, melancolie, visare, neliniște și dorința de a înțelege lumea din jur – bucuria apărând rareori.

Prin această manieră de a picta ochii copiilor, Tonitza a subliniat că universul lor este diferit, iar percepția celor mici asupra realității este adesea inaccesibilă adulților. Copiii văd lumea într-un mod aparte, misterios, iar artistul a reușit să surprindă această enigmă cu o sensibilitate inegalabilă, dând viață unui univers al inocenței și al unei înțelegeri mai adânci a lumii.

În urma dispariției lui Ștefan Dimitrescu, în 1933, Tonitza preia catedra de pictură la Academia de Belle-Arte din Iași, iar în 1937 devine rector al acesteia. Totuși, viața grea pe care o duce, sănătatea șubrezită și demoralizarea împotriva căreia nu mai găsea energie să lupte, îi scad puterea de muncă.

Din păcate, această etapă a activității sale ia sfârșit din cauza unei boli grave, scleroza cerebrală, care îi afectează sănătatea. Concediile medicale repetate duc la destituirea sa din învățământ, dar nu i-au estompat creativitatea. În ultima parte a vieții, Tonitza adoptă influențele orientale în maniera sa de a picta. În 1939, participă cu lucrări la Salonul Oficial și la Expoziția românească de la New York. În același an, se îmbolnăvește grav și se stinge din viață la 26 februarie 1940, lăsând în urma sa o operă bogată și variată, cu un mesaj de înaltă valoare etică și artistică.

Nicolae Tonitza a fost un artist complex, implicat în multiple forme de expresie artistică. A colaborat cu reviste importante ale vremii, precum „Rampa”, „Flacăra” și „Clopotul”, semnând articole culturale și sociale, ilustrând cuvântul cu grafica sa, uneori malițioasă, alteori dramatică. A comentat scenografia spectacolelor de teatru și a realizat ilustrații de carte, aducând o dimensiune vizuală originală operelor literare. Poezia, filosofia și teatrul completau structura sa intelectuală, reflectându-se atât în creațiile sale plastice, cât și în preocupările literare. El recita din marii scriitori români și din propriile compoziții, traducea poezii de Baudelaire și explora teme profunde de estetică hegeliană. Aceste influențe au marcat profund viziunea sa artistică, deschizându-i noi orizonturi în gândirea creativă.

Ceea ce îl distinge pe Tonitza de alți pictori, dincolo de mijloacele artistice de exprimare, este polivalența sa – capacitatea de a explora și de a teoretiza arta pe care o stăpânește. Prin această înaltă conștiință artistică, manifestată în diverse domenii, Tonitza devine un model al artistului complet, capabil să îmbine creația plastică cu reflecția teoretică asupra artei.

Prin combinația dintre culori și cuvinte, Tonitza a reușit să fixeze imaginea propriei lumi, una umană, meditativă și lirică, reflectând profund asupra vieții. Știm că a creat un număr impresionant de tablouri în care și-a așternut o parte din suflet, iar fiecare pânză a rămas cu o esență unică, imposibil de regăsit în altă lucrare. Aceste pânze continuă să dăinuie prin simplitatea construcției, cromatica ingenioasă și privirea inconfundabilă a copiilor.

Astăzi, la 85 de ani de la dispariția sa, creațiile lui continuă să fascineze și să emoționeze, rămânând o mărturie a talentului său excepțional și a impactului profund pe care l-a avut asupra picturii românești.

Bibliotecar, Luciana Macovei

Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

